

De telefonist schakelt de draden van zijn instrument in, en zet zijn dutje dan voort, het hoofd weggedoken in de armen, die op het smalle tafeltje rusten.

De kanonnier volgt dat verleidelijke voorbeeld, en maakt het zich gemakkelijk in een hoek; hij slaat de achterklep van zijn politiemuts in den nek neer, scharrelt zich lekker in den hoek tusschen den staander en den ruwen plankenwand, en slaapt in met achterover gezakt hoofd en wijd open mond; binnen een halve minuut snurkt hij al.

't Is een benauwd hokje, waarin we gedurende eenige uren opgesloten zullen zitten. Het is niet veel hooger, dan manslengte, en een pas of vier diep, tegen twee breed. De twee lange zijden bestaan uit een paar ramen, die aan de buitenzijde met ongeschaafde planken beschoten zijn. De achterkant is van hetzelfde materiaal, de voorkant is geheel open en dient tot ingang. De bodem is bedekt met plaggen, de zoldering wordt gevormd door een laag, tegen elkaar aansluitende, ribben. Langs de drie beschoten wanden loopt een smalle ruw-

houten plank, die voor bank dient; in het midden staat een langwerpige tafel: een paar vlotdelen, rustende op vier staanders, die in den grond zijn geplant. In een der langsche wanden, die, welke gekeerd is naar het schietterrein, bevindt zich een lange horizontale sleuf, het begin van een platte

De kanonnier volgt dat verleidelijke voorbeeld, en maakt het zich gemakkelijk in een hoek.

houten trechter, die uitmondt aan de helling der aarddekking, die, een paar meter dik, en voor het verstuiwen van het zand, met opgelegde plaggen belegd, het houten hokje beveiligd tegen mogelijk treffen van projectielen. Door dien trechter moet de waarnemer de springpunten van granaten en granaatkartetsen observeeren.

De hei is nog in den mist weggedoken; zelfs binnen het nauwe hokje hangt een grijzige damp.

De sergeant Minkels is boven op de aarddekking geklauterd en zit daar, tegen den vlaggestok geleund, in den witten mist te turen.

De kanonnier snurkt zacht, de telefonist zucht en snuift in zijn slaap; de draad langs de hooge palen zoemt zachtjes; nu en dan schuurt een plag, die de sergeant naar beneden schopt, als hij zich even beweegt, langs de zanddekking; maar overigens is het doodstil. De heide is dood en uitgestorven; in onze eenzaamheid lijkt het, of wij in den observatiepost de eenige levende